

lääbi kehwa's waeseks mehheks. Peälegi ei ta saand rahhoga ellada selle ue hone tees. Puhho sündis siin, puhho seäl wigga, ja ikka olli uut parrondamist tarwis. Rattuk'sest jooksis wiim lääbi ja rikkus keik ärra, mis paljo rahha olli maksnud. Kõlm tuul puhhus alnade ja uksede wahelt sisse, ahjud aiasid suitsu sisse ja korrinad ei tomband suitsu oiete ülles. Kõlm tahtis ärrawõtta neid, kes seäl elasid, ja pahha aur niiskesest seinadest rikkus terwisli ärra. Hädda olli seäl sees ellada, ja perremees kahhet'es isse, et ta sedda tühia tööd olli kätte wõtmud, agga mis se kahhet'seminne nüüd ennamiit'is? —

Sest juttust woime öypida, et se ei kälba mitte, kui meie head wannad seddus,

dused ja wisid laidame ja põlgame, mis lääbi ommeti tännini rahho ja rõmoga el' lasime. Selamma waene luggu tulles nende kätte, kes kurraste need head ja õiged ellowisid mahhajatwad, mis nemmad jo ommast wannemist pärrisid, mõteldes, et kui nemmad omma rummalamele järrel wõtwad wanna õigusse ja seadusse wasto päina, ja teist wisi ellada, kui enne ellati, et siis parrem põlli neil peab ollema. Need rummalad petwad agga isse ennast, ja leidwad hädda ja õnnetust. Jägo seisma, mis wanuast aiasit taraaste muimeste heaks üllematte ja allamatte wahhel seätud ja ehitud on! Ürra olle julge, sedda mahhastkuma, mis rahho ma peäl üllespeab, sest ei sinna jona parremat asfemele sata. —